

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 198 din 22 martie 2007

HOTĂRÂREA
din 12 octombrie 2006
în Cauza Bărcănescu împotriva României
(Cererea nr. 75.261/2001)

În Cauza Bărcănescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), într-o cameră compusă din: domnii J. Hedigan, președinte, C. Bîrsan, V. Zagrebelsky, doamna A. Gyulumyan, domnii E. Myjer, David Thor Bjorgvisson, doamna I. Ziemele, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție, după deliberarea din Camera de consiliu din data de 21 septembrie 2006,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 75.261/2001) îndreptată împotriva României de către un cetățean român, domnul Șerban Vlad Bărcănescu (*reclamantul*), care a sesizat Curtea la 2 aprilie 2001 în baza art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român a fost reprezentat de agentul sau, doamna Roxana Rizoiu, apoi de doamna Beatrice Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamantul se plânge în principal de faptul că vânzarea celor două apartamente din imobilul sau unor terți, validată prin hotărârile definitive ale instanțelor, care nu au acordat nicio indemnizație, a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.

4. La data de 31 august 2004, președintele Secției a II-a a hotărât că cererea să fie comunicată Guvernului. Întemeindu-se pe art. 29 alin. 3 din Convenție, a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

5. Atât reclamantul, cât și Guvernul au depus observații scrise cu privire la fondul cauzei (art. 59 alin. 1 din Regulament).

6. La data de 1 noiembrie 2004, Curtea a modificat compunerea secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din Regulament). Prezenta cerere a fost atribuită Secției a III-a astfel modificată (art. 52 alin. 1). În cadrul acesteia, camera însărcinată cu examinarea cauzei (art. 27 alin. 1 din Convenție) a fost compusă conform art. 26 alin. 1 din Regulament.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

7. Reclamantul s-a născut în anul 1949 și locuiește în București.

8. În 1950, în temeiul Decretului de naționalizare nr. 92/1950, statul a intrat în posesia unui imobil situat în București, str. Tunari nr. 83, compus din 3 apartamente, care aparținea lui B.N. Acesta a decedat în 1960 și reclamantul, fiul acestuia, a fost declarat moștenitor al său, având dreptul la trei sferturi din moștenire, restul revenindu-i doamnei M.B., în calitate de soție supraviețuitoare a lui B.N.

1. Acțiunea în revendicare

9. Printr-o sentință din data de 13 mai 1998, Judecătoria Sectorului 2 București a admis acțiunea în revendicare imobiliară formulată de reclamant și de doamna M.B., în calitate de moștenitori ai lui B.N., împotriva Consiliului Local al Municipiului București. Judecătoria a obligat pârâta să restituie reclamantului și doamnei M.B. imobilul situat în strada Tunari nr. 83 și terenul aferent.

10. Printr-o decizie din 7 octombrie 1998, primarul municipiului București a dispus restituirea imobilului. Întreprinderea administratoare a bunurilor imobile ale statului s-a opus restituirii, arătând că o parte a imobilului a fost vândută mai înainte soților B. și P.M., care locuiau acolo în calitate de locatari.

2. Acțiunea în constatarea nulității contractului de vânzare a unei părți din imobil către soții B.

11. Printr-un contract încheiat la data de 25 octombrie 1996, în baza Legii nr. 112/1995, Primăria București, reprezentată de întreprinderea care administra bunurile imobile ale statului, a vândut locatarilor, soții B., un apartament compus din două camere situat în imobilul în litigiu și terenul aferent.

12. În anul 1999 reclamantul a introdus împotriva consiliului local și soților B. o acțiune în revendicare și în constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare din 25 octombrie 1996, pe motiv că a fost încheiat în fraudă Legii nr. 112/1995, în timp ce imobilul făcea obiectul unui litigiu. Printr-o sentință din 4 octombrie 1999, judecătoria a admis parțial acțiunea. A respins capătul de cerere privind revendicarea, motivând că ar fi trebuit introdusă de reclamant împreună cu doamna M.B. Totuși, judecătoria a anulat contractul de vânzare-cumpărare, deoarece a apreciat că, naționalizarea fiind ilegală, la fel era și vânzarea imobilului. În apelul declarat de soții B., Tribunalul Argeș, prin Decizia din 11 ianuarie 2001,

a casat sentința și a confirmat valabilitatea contractului de vânzare, deoarece cumpărătorii au fost de buna-credință.

13. Prin Decizia din 28 iunie 2001, Curtea de Apel Pitești a admis recursul și a anulat contractul pentru nerespectarea dispozițiilor Legii nr. 112/1995. Curtea a observat că demersurile pentru încheierea contractului au fost făcute înainte de expirarea termenului de 6 luni prevăzut de legea menționată, în cursul căruia foștii proprietari sau moștenitorii lor puteau cere restituirea imobilelor naționalizate.

14. Soții B. au formulat o cerere de revizuire a hotărârii Curții de Apel Pitești. Apreciind că acțiunea ar fi trebuit respinsă de judecătoria și că, în orice caz, pretinsa nulitate a demersurilor efectuate în vederea încheierii contractului nu antrena însăși nulitatea contractului, Curtea de Apel Pitești, prin Hotărârea din 12 noiembrie 2001, a admis cererea de revizuire și, în consecință, a confirmat valabilitatea vânzării.

3. Acțiunea în constatarea nulității contractului de vânzare a unei părți din imobil către locatarul P.M.

15. Prin contractul încheiat la data de 12 noiembrie 1996, în virtutea Legii nr. 112/1995, Primăria București, reprezentată de întreprinderea care administra bunurile imobile ale statului, a vândut locatarului P.M. un apartament format dintr-o cameră, precum și terenul aferent.

16. În anul 1999 reclamantul a introdus împotriva lui P.M. și a consiliului local o acțiune în revendicare și în constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare din 11 noiembrie 1996. Prin sentința din 4 noiembrie 1999, judecătoria a admis în parte acțiunea. A respins capătul de cerere privind revendicarea, dar, totuși, a constatat nulitatea contractului de vânzare-cumpărare.

17. În apelul formulat de P.M., Tribunalul București, prin Decizia din 18 aprilie 2000, a casat hotărârea primei instanțe și a validat contractul de vânzare, cu motivarea că a existat buna-credință a cumpărătorului. Recursul formulat de reclamant a fost respins prin Hotărârea Curții de Apel București din data de 9 noiembrie 2000.

4. Cererea de restituire în baza Legii nr. 10/2001

18. La data de 13 august 2001, reclamantul a depus cerere pentru restituirea bunului litigios. Cererea a rămas fără răspuns.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

19. Dispozițiile legale și jurisprudența internă relevante sunt descrise în hotărârile Brumărescu împotriva României (nr. 28.342/95, CEDO, VII-1999, p. 250-256, alin. 31-44), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, alin. 19-26, 21 iulie 2005), *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, alin. 38-53, 1 decembrie 2005), *Porteanu împotriva României* (nr. 4.596/03, alin. 23-25, 16 februarie 2006).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATE

20. Curtea constată că cererea nu este, în mod vădit, nefondată, în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. Ea apreciază că nu este incident niciun alt motiv de inadmisibilitate și, în consecință, o declară admisibilă.

II. PE FOND

A. Cu privire la capătul de cerere privind art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție

21. Reclamantul arată că vânzarea celor două apartamente către locatari, confirmată prin Hotărârea Curții de Apel București din data de 9 noiembrie 2000 și cea a Curții de Apel Pitești din data de 12 noiembrie 2001, a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

22. Guvernul consideră că acțiunea în constatarea nulității contractelor de vânzare-cumpărare nu are nicio incidență asupra dreptului de proprietate al reclamantului, deoarece nici titlul sau de proprietate, nici șansele de a obține posesia bunurilor nu au fost afectate. Potrivit Guvernului, constatarea bunei-credințe a cumpărătorilor nu echivalează nici cu o negare a titlului de proprietate al reclamantului, nici cu o confirmare a titlului de proprietate al cumpărătorilor. Astfel, procedura litigioasă nu a adus atingere dreptului de proprietate al reclamantului. Buna-credință cumpărătorilor, precum și validitatea titlului lor de proprietate au fost recunoscute de instanțele interne prin hotărâri definitive. Chiar dacă hotărârea judecătorească reprezintă o ingerință în dreptul de proprietate al reclamantului, aceasta era prevăzută de lege și urmărea un scop legitim. În plus, instanțele interne au respectat dreptul intern, și anume dispozițiile Legii nr. 10/2001. Guvernul apreciază că, în orice caz, reclamantul putea obține o indemnizație în virtutea Legii nr. 10/2001, dar că cererea sa nu a fost luată în discuție, nefiind depuse la dosar mai multe acte care să ateste dreptul sau de proprietate.

23. În sfârșit, Guvernul a solicitat Curții să ia în considerare reforma instituită de Legea nr. 247/2005, care are ca scop accelerarea procedurii de restituire și, în situația în care o astfel de restituire se dovedește a fi imposibilă, acordarea unei indemnizații constând în participarea în calitate de acționar la un organism de plasament al valorilor mobiliare „Proprietatea”, organizat sub forma unei societăți pe acțiuni.

24. Reclamantul contestă aceasta teza. Potrivit acestuia, instanțele interne au recunoscut dreptul sau de proprietate, precum și pe cel al terților cumpărători asupra aceluiași bun, situație care face imposibilă exercitarea prerogativelor sale de proprietate asupra bunului său. Reclamantul subliniază că imposibilitatea de a dispune de bunul sau reprezintă o atingere adusă principiului securității raporturilor juridice.

25. Curtea reamintește că în Cauza *Străin și alții împotriva României*, anterior citată (paragrafele 39 și 59), a considerat că vânzarea de către stat a bunului altuia unor terți de buna-credință, chiar și când a fost anterioară confirmării în instanța în mod definitiv a dreptului de proprietate al altuia, coroborată cu absența vreunei indemnizații, reprezintă o lipsire de proprietate contrară art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

26. În plus, în Hotărârea *Păduraru împotriva României*, anterior citată (paragraful 112), Curtea a constatat că statul a încălcat obligația pozitivă de a acționa în timp util și coerent față de problema de interes general, constând în restituirea sau vânzarea de imobile intrate în posesia sa în virtutea decretelor de naționalizare. De asemenea, a considerat că incertitudinea generală astfel creată s-a repercutat asupra reclamantului, care s-a văzut în imposibilitatea de a redobândi în întregime bunul sau, deși dispunea de o hotărâre definitivă care obliga statul să i-l restituie.

27. În cauza, Curtea nu vede niciun motiv de a se îndepărta de la jurisprudența sa amintită mai sus, situația de fapt fiind asemănătoare. Spre deosebire de Hotărârea *Păduraru împotriva României* amintită, în prezenta cauza terții au devenit proprietari înainte că dreptul de proprietate al reclamantului asupra bunului să facă obiectul unei confirmări definitive. Și, că și în Hotărârea *Străin și alții împotriva României*, anterior citată, reclamantul din prezenta cauza a fost recunoscut proprietar legitim, instanțele recunoscându-i în mod incontestabil titlul de proprietate, având în vedere caracterul abuziv al naționalizării (paragrafele 9 și 10).

28. Curtea constată că vânzarea bunului reclamantului, în virtutea Legii nr. 112/1995, îl împiedică să dispună de dreptul sau de proprietate, în ciuda existenței unei hotărâri definitive care a obligat statul să îi restituie imobilul. În plus, nicio despăgubire nu i-a fost acordată pentru aceasta lipsire de proprietate. Într-adevăr, deși a depus o cerere de despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001 pentru partea din imobil vândută terților, reclamantul nu a primit până în acest moment niciun răspuns.

29. Curtea observă că la data de 22 iulie 2005 a fost adoptată Legea nr. 247/2005 care modifică Legea nr. 10/2001. Aceasta nouă lege acorda un drept la indemnizație la nivelul valorii de piață a bunului care nu poate fi restituit persoanelor care se află în aceeași situație cu reclamantul. Curtea consideră că legea amintită propune persoanelor care nu au posibilitatea să obțină restituirea bunului lor în natură acordarea unei indemnizații constând într-o participare în calitate de acționari la un organism de plasament de valori mobiliare „Proprietatea”, organizat sub forma unei societăți pe acțiuni. În principiu, persoanele având calitatea să primească o indemnizație pe aceasta cale vor primi titluri de valoare care vor fi transformate în acțiuni odată ce societatea va fi cotate la bursă.

30. Curtea observă că la 29 noiembrie 2005 societatea pe acțiuni „Proprietatea” a fost înscrisă la Registrul Comerțului București. Pentru că acțiunile emise de aceasta societate pe acțiuni să poată face obiectul unei tranzacții pe piața financiară, trebuie să se urmeze procedura de aprobare de către Consiliul Național al Valorilor Mobiliare (CNVM). Potrivit calendarului previzional al Fondului „Proprietatea”, operațiunea de conversie a titlurilor în acțiuni se va produce în martie 2006 și intrarea efectivă la bursă, în decembrie 2006.

31. În prezenta cauză, presupunând că cererea de restituire formulată în baza Legii nr. 10/2001 este admisibilă și poate face obiectul unei indemnizații, Curtea apreciază că „Proprietatea” nu funcționează în prezent într-un mod susceptibil de a conduce la acordarea efectivă a unei indemnizații. Astfel, Curtea consideră că pierderea dreptului de proprietate al reclamantului asupra celor două apartamente vândute locatarilor, coroborată cu absența oricărei indemnizații, a impus acestuia o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

32. În cauză, faptul că a fost admisă cererea în revizuire, cale extraordinară de atac, reprezintă un argument în plus în sensul unei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1.

33. Curtea reamintește că, deși art. 1 din Protocolul nr. 1 nu conține prevederi în materie de exigențe procedurale, procedurile aplicabile în cauza trebuie să ofere persoanei respective o ocazie adecvată de a-și prezenta cauza autorităților competente, pentru a contesta măsurile care aduc atingere drepturilor garantate de aceasta dispoziție (*Jokela împotriva Finlandei*, nr. 28.856/95, paragraful 45, CEDO 2002-IV). În ceea ce privește promovarea căilor de atac extraordinare, Curtea a considerat că instanțele superioare nu trebuie să utilizeze puterea lor de supraveghere decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, însă nu pentru a proceda la o nouă examinare în fond a cauzei.

Supravegherea nu trebuie să se transforme într-un apel deghizat și simplul fapt că ar putea exista două puncte de vedere asupra unui subiect nu este un motiv suficient pentru rejudecarea unei cauze. Nu se poate deroga de la acest principiu decât dacă o cer motive substanțiale și imperioase (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, paragraful 52, CEDO 2003-IX).

34. Or, în cauza, revizuirea introdusă de soții B. a fost admisă de Curtea de Apel Pitești (paragraful 14) cu motivarea că acțiunea ar fi trebuit să fie respinsă în întregime de către judecătoria și ca, în orice caz, pretinsa nulitate a demersurilor făcute în vederea încheierii contractului nu antrenează nulitatea contractului însuși.

Curtea de Apel a anulat astfel o hotărâre definitivă și irevocabilă, având autoritate de lucru judecat, cu singura motivare că avea o opinie diferită cu privire la aplicarea dreptului decât instanțele precedente.

35. În consecință, a existat o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1.

B. Cu privire la capătul de cerere referitor la încălcarea art. 6 din Convenție

36. Reclamantul pretinde că vânzarea celor două apartamente locatarilor B. și P.M. a determinat imposibilitatea executării sentinței definitive din 13 mai 1998 a Judecătoriei Sectorului 2 București, prin care statul era obligat să îi restituie imobilul, ceea ce a încălcat art. 6 din Convenție, astfel redactat:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea [...] cauzei sale de către o instanță [...] care va hotărî [...] asupra drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...].”

37. Curtea consideră, ținând cont de concluziile din alin. 23-35 de mai sus, că nu este cazul să statueze pe fondul acestei cereri (a se vedea, *mutatis mutandis*, între altele, *Laino împotriva Italiei*, nr. 33.158/96, paragraful 25, CEDO 1999-I, *Zanghi împotriva Italiei*, Hotărârea din 19 februarie 1991, seria A nr. 194-C, p. 47, paragraful 23, și *Biserica Catolică din Canee împotriva Greciei*, Hotărârea din 16 decembrie 1997, Culegerea 1997-VIII, paragraful 50).

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

38. Potrivit art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

39. Reclamantul solicită restituirea apartamentelor vândute locatarilor sau acordarea sumei de 243.800 de euro, reprezentând valoarea lor. El a depus un raport de expertiză în acest sens. Reclamantul solicită, de asemenea, valoarea chiriei nepercepute pe care o estimează la suma de 133.079 de euro. Solicită, de asemenea, 200.000 de euro cu titlu de daune morale pentru traumele psihice pe care le-a suferit timp de 8 ani.

40. Guvernul consideră că reclamantul nu are dreptul decât la valoarea părții sale succesoriale reprezentând trei sferturi din valoarea de piață a apartamentelor vândute locatarilor. El consideră că aceasta valoare este de 171.077 de euro și indică opinia unui expert imobiliar în acest sens. În ceea ce privește suma reprezentând chiriile nepercepute, Guvernul consideră ca, în principiu, nu poate fi acordată o astfel de indemnizație, indicând Hotărârea *Sofletea împotriva României*, (nr. 48.179/99, paragraful 42, 25 noiembrie 2003). În ceea ce privește prejudiciul moral eventual suportat de reclamant, Guvernul consideră că nicio legătură de cauzalitate nu poate fi reținută între pretinsa încălcare a Convenției și prejudiciul moral invocat.

41. Curtea reamintește că o hotărâre care constată o încălcare a Convenției antrenează pentru statul pârât, în lumina dispozițiilor Convenției, obligația juridică de a pune capăt acestei încălcări și de a-i înlătura consecințele. Dacă dreptul intern nu permite decât o înlăturare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art. 41 din Convenție conferă Curții

prerogativa de a acorda o reparație părții lezate prin actul sau omisiunea față de care s-a constatat încălcarea Convenției.

42. Printre elementele luate în considerare de Curte atunci când statuează în materie figurează prejudiciul material, adică pierderile efective suferite drept consecință directă a încălcării invocate, și prejudiciul moral, adică repararea stării de neliniște, a neajunsurilor și a incertitudinilor rezultând din încălcarea Convenției, precum și alte prejudicii nepatrimoniale (a se vedea, printre altele, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64.897/01, paragraful 25, 10 noiembrie 2004).

43. În plus, dacă diverse elemente constituind prejudiciul material nu se pretează unui calcul exact sau acolo unde distincția dintre prejudiciul material și prejudiciul moral se dovedește a fi dificilă, Curtea le poate examina global (*Comingersoll împotriva Portugaliei*, nr. 35.382/97, paragraful 29, CEDO 2000-IV).

44. În circumstanțele din speță, Curtea apreciază că restituirea apartamentelor vândute locatarilor din imobilul situat în București, str. Tunari nr. 83, astfel cum a fost dispusă prin Hotărârea definitivă pronunțată la 13 mai 1998 de Judecătoria Sectorului 2 București, ar permite reclamantului să se afle, pe cât posibil, într-o situație echivalentă aceleia în care s-ar fi aflat dacă imperativele art. 1 din Protocolul nr. 1 ar fi fost respectate. În lipsa restituirii de către statul pârât, într-un termen de 3 luni de la data de la care prezenta hotărâre va deveni definitivă, Curtea hotărăște că Guvernul va trebui să acorde reclamantului, cu titlu de prejudiciu material, o sumă corespunzătoare valorii actuale a apartamentelor.

45. În cauza, cu privire la determinarea cuantumului acestei sume, Curtea observă că reclamantul și Guvernul au depus rapoarte de expertiză care să permită determinarea valorii apartamentelor. ținând cont și de informațiile de care dispune cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală, Curtea apreciază că valoare de piață a apartamentelor vândute locatarilor B. și P.M. suma de 200.000 de euro.

46. Mai mult, Curtea consideră că evenimentele în cauza au adus grave atingeri dreptului reclamantului la respectarea bunurilor sale, pentru care suma de 5.000 de euro reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

47. În ceea ce privește sumele solicitate cu titlu de chirii nepercepute, Curtea nu va specula asupra profitului rezultat din eventuala închiriere a apartamentelor în cauza (*Buzatu împotriva României*, nr. 34.642/97, paragraful 18, 27 ianuarie 2005). Urmează că acest capăt de cerere să fie respins.

B. Cheltuieli de judecată

48. Reclamantul nu solicită rambursarea cheltuielilor de judecată.

49. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care le-a cerut. Astfel, în cauza, Curtea nu acorda nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi

50. Curtea consideră adecvat să stabilească valoarea majorărilor de întârziere în raport cu rata dobânzii pentru facilitatea de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate:

CURTEA,

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.
3. hotărăște că nu se impune examinarea capătului de cerere întemeiat pe art.6 din Convenție;
4. hotărăște:
 - a) ca statul pârât trebuie să restituie reclamantului apartamentele vândute locatarilor B. și P.M. din imobilul situat în București, str. Tunari nr. 83, în termen de 3 luni de la data rămânării definitive a prezentei hotărâri, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție;
 - b) ca, în lipsa restituirii în natură, statul pârât trebuie să plătească reclamanților, în același termen de 3 luni, suma de 200.000 de euro (două sute de mii de euro) pentru prejudiciul material, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit;
5. hotărăște că statul pârât să plătească reclamantului, în același termen de 3 luni, suma de 5.000 de euro (cinci mii de euro) pentru prejudiciul moral;
6. hotărăște că aceste sume se vor plăti în lei, conform ratei de schimb aplicabile la momentul plății;
7. hotărăște ca, începând de la expirarea acestui termen și până la efectuarea plății, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene aplicabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;
8. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 12 octombrie 2006, în aplicarea art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

John Hedigan

președinte

Vincent Berger

greffier